

LA TRIBUNA

Parlar per no dir res

Un discurs assentat en el 'si fa o no fa' continuista

JAUME

BARTUMEU
CASSANY

Excap de Govern

Parlar quan no es té res a dir –res més que el que s'ha estat dient fa setmanes en una llarga campanya electoral– és un estrany exercici.

Però la paradoxa d'aquest *res* són els seus efectes: comentaris, laudatoris i reiteratius, a la premsa i a les xarxes amigues, i augment de la decepció entre la minoria de la ciutadania, el 32,66%, que havia volgut, embadalida, fer confiança al candidat continuista.

Llegint el discurs d'investidura hom s'adona que Xavier Espot no es va pas acostumar de repetir el seu programa electoral. En el que es diu en aquesta mena de discurs cal buscar sempre el que no es diu, el *no-verbal*, el més expressiu al capdavant.

Va dibuixar un quadre que té poc a veure amb la realitat.

Agafem, per exemple, les "prioritats" assenyalades.

L'escola "ha de ser un dels motors del canvi"? I el greu problema del frau a les proves oficials de batxillerat? I el pla d'estudis de l'Escola andorrana que ha fet baixar el nivell de coneixements?

Durant els quatre anys anteriors d'aquest Govern s'ha menystingut l'educació nacional i ara, a més, se l'engloba amb les relacions institucionals. Hem d'esperar que la voluntat de complaure la Mitra no posi en qüestió el caràcter laic de l'Escola andorrana.

La sanitat i la salut no està pas més ben situada ni considerada: el desgavell dels serveis de l'hospital s'ha agreujat amb el tàndem Martínez-Piqué i no és pas la bona voluntat del ministre de transició, Albert Font, que ha pogut millorar la situació. La degradació és evident i la nova ministra és corresponsable del que ha passat els darrers quatre anys

ja que era secretària d'Estat.

Ara, diuen, posaran en marxa "un sistema integral per als pacients d'oncologia". Han tingut dotze anys per fer-ho!

Xavier Espot s'ha intentat acomodar amb la realitat, dissimulant tant com ha pogut. Però la pregunta aquí és, quan hom no té *res* a dir és admissible intentar adornar la realitat, explicant el que no és?

Queda clar que la paraula *política* del cap de Govern s'ha enfonsat, empantanegada en els enllaços i les xarxes, però també enredada i estancada en unes mitges veritats vestides amb els missatges de la seva omnipresent comunicació cloroform.

Buit de substància, aquest discurs no ha arribat al seu objectiu.

No ha pogut posar en relleu positiu les paraules pronunciades davant el Consell General.

Al Consell General, com arreu, la paraula que fa forat no és pas un discurs estereotipat, sinó un retrobament que exigeix com a terreny de recepció una parcel·la de veritat. I Xavier Espot no va pas trepitjar aquella parcel·la.

El debat ha confirmat així que l'elit de DA i el poble andorrà viuen en una realitat distinta. Per això Espot ha anunciat una intervenció "quirúrgica" per augmentar les cotitzacions a la CASS i endarrerir l'edat de jubilació. És la síndrome del *si fa o*

no fa.

Andorra no és pas –encara– un país que s'ensorri ni un país –encara– en fallida. És un país on els liberals-elitistes que es van succeint al poder –amb el parèntesi del que ells van definir com un "accident històric": el Govern socialdemòcrata que vaig presidir del 2009 al 2011– han portat el *si fa o no fa*. Es constata una degradació acumulada dels nostres serveis públics.

L'actual majoria del 32,66% és l'hereva, i alhora la causant, de la fractura social i de la consolidació de les dues Andorres durant els darrers dotze anys.

La poca diversificació de l'economia i el baix nivell dels salaris que Xavier Espot va definir com les "nostres debilitats" està lligat al fet que no es vol treballar col·lectivament en un projecte de país, que les empreses no tenen prou seguretat jurídica per invertir i que la formació inicial de molts professionals no és prou competitiva.

La majoria de les persones d'Andorra volem uns salaris més elevats, un hospital que funcioni, una diversificació econòmica.

És legítim, però és absolutament incompatible amb la síndrome del *si fa o no fa* que s'ha apoderat del Govern del país.

Espot va dir que volia acostar posicions amb les altres forces polítiques i va proposar "un pacte d'Estat per definir les relacions

d'Andorra amb la Unió Europea i un pacte d'Estat al tomb de la Seguretat Social".

Propostes assenyades que requereixen tanmateix un canvi radical de manera de fer perquè, pel que fa a la negociació amb la Unió Europea, si només es tracta, com va dir, d'"una reedició" del pacte de la legislatura anterior, s'ha de recordar que el pacte va acabar en un cul-de-sac per la manca de transparència i la informació reduïda que traslladava als grups de l'oposició.

Pel que fa al pacte d'Estat sobre la reforma del sistema andorrà de seguretat social caldrà veure si permet un debat assenyat i informat o bé si, com ja insinua el discurs del 9 de maig, DA pretén imposar "l'endarreriment quirúrgic de l'edat màxima de jubilació" i "els plans de pensió d'empresa".

Pel que fa a la qüestió institucional, el discurs vol mantenir l'aiguabarreig entre la indefugible necessitat de despenalització de l'avortament –que només mereix l'anunci d'una "evolució assenyada" i el que es defineix com "... el manteniment del copríncipat parlamentari".

Són dues qüestions que no s'haurien de situar en aquesta via de conciliació d'objectius assenyalada en el discurs. Fer-ho així és acceptar deixar els drets de les dones en l'immobilisme actual perquè les idees i els debats que no porten a resultats concrets poden durar indefinidament.

Sovint es fa difícil definir la frontera entre una actitud prudent i una de poruga, entre un canvi valent i una proposta covarda.

No és bo quedar-se paralytitzat davant dilemes que són, al capdavant, excuses. És un error quedar-se bloquejats en la incapacitat de decidir per una malaltissa fragmentació de la voluntat que mata una mica cada dia.

Mentre, com un disc ratllat, fan grinyolar les mateixes cantarelles sobre els perills que ens amenacen.